V.
9
1969

KAPOCS

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM
Könyvtár
Sopron
187

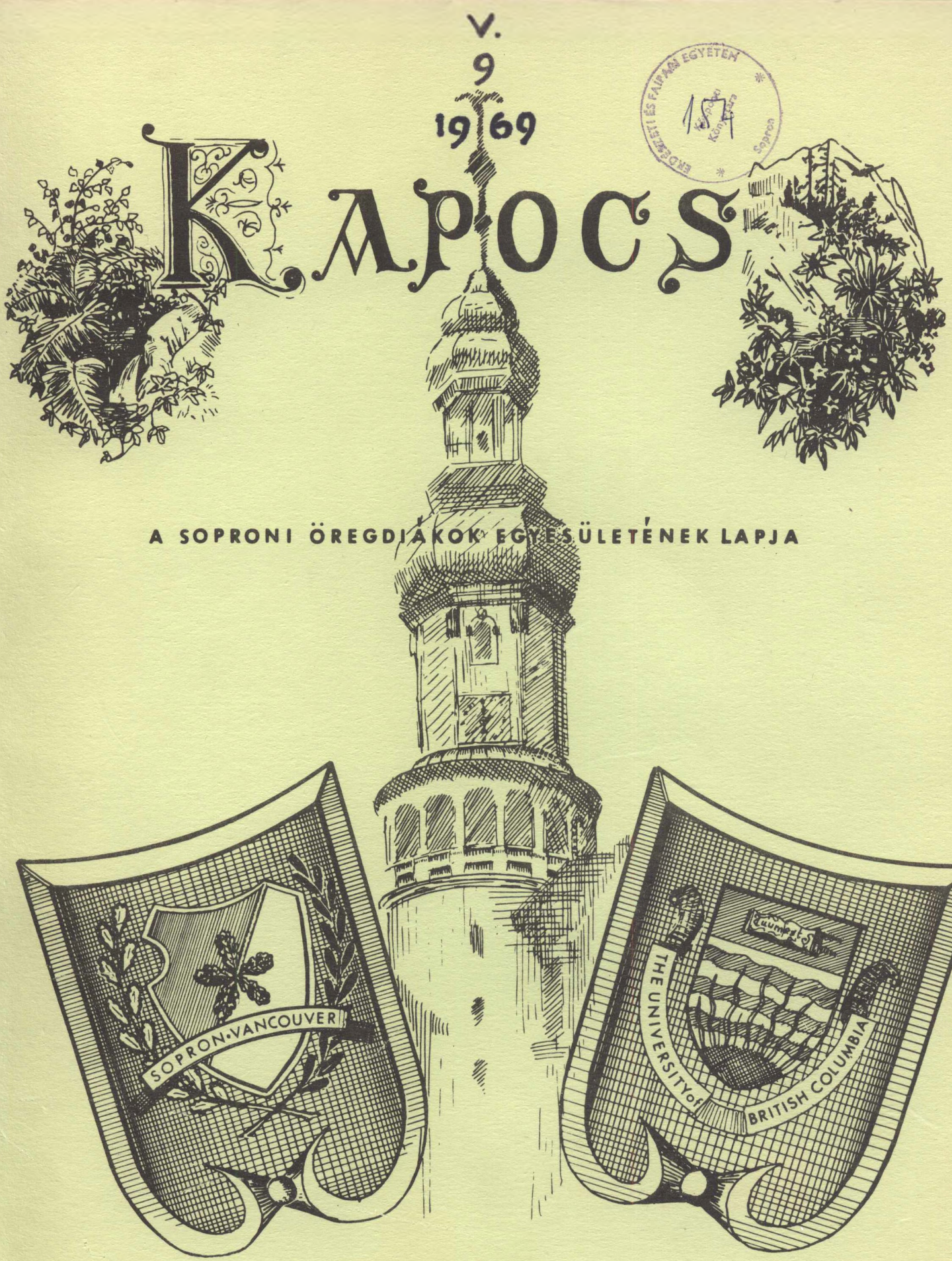

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

Karácsonyt váró napjaid,nemcsak tervekkel zsufoltak. Emlékeid is helyet kérnek, adj helyet nekik! Nélkülük nem lenne teljes a ma karácsonya és talán a többi sem,melyeket a jövőtől remélsz. Kicsiny,egyszerüen diszitett karácsonyfa,az est szimbóluma állt otthonodban.Bensőséges,családias hangulatban álltál te is alatta és nagyon boldog voltál.Talán megkaptad,talán nem, egyetlen kivánságod,az alvós babát,vagy kardot. S ha nem? Nem fontos.Ott, a Szent Este diót törögető,almát hámozgató hangulatában ugy érezted,mindened meg van. S milyen jó volt ilyenkor "igaz mesékre" figyelni. Megtudni,hogy Szent Karácsony este minden karácsonyfa alá tesznek jó emberek finom illatos szénát,mert az eltévedt báránykák szivesen veszik,ha arra járnak. Csodálkozva hallgattad a Háromkirályok történetét,a pásztorokról szóló mesét és titokban igy vágyakoztál:

". . . egy nap meg egy este
minden esztendőben
szeretném,ha király
lehetne belőlem . . . "

Aztán,ha mindezek után el nem aludtál,a többiekkel éjféli misére indultál.Kinn várt a fagyosra dermedt,hófehér világ.Körülötted zuzmarásan őrizték a fák a nagycsendü mindenséget.Felülről kemény fényü csillagok ragyogtak,mintha sugaraikon átrezdült volna fehér messzeségbe burkolt templomok harangjainak kondulása hozzád. Elindultál.Talpad alatt ropogott a hó,tudtad,jó uton jársz.

Ma pompás fa alatt ajándékoktól körülvéve,olyan jó emlékezni. Zuzmarás,hófehér karácsonyok képe veled marad,tied mindörökre.S azoké,akik most próbálnak mesékre,"igaz mesékre" figyelni.Akiknek mindég többet jelentenek a jövendő karácsonyok,mert szivükben ott rezdül minden meseszál,melyek téged eddig hoztak,őket tovább viszik olyan karácsonyok felé,melyekbenhinni érdemes.

OKTÓBER 23.-ÁN . . . . . .

Mióta Kanadában élek,sokszor előfordult,hogy uj barátaim megkérdezték tőlem,mi indit bennünket magyarokat arra,hogy olyan sok év elmultával is,emlegetjük a történelmünk régi eseményeit,sőt ünnepélyes keretek között emlékezünk vissza azokra,mint például teszük Október 23.-án. Van ennek a visszaemlékezésnek reális értéke? Vagy csak a magyar tradició tisztelet élteti bennünk az áldozatos hőseink kihülő emlékét? - Uj hazánk jelenével és jövőjével foglalkozni sokkal érdemlegesebb lenne és közelebb hozna bennünket a mindennapi élet valóságához.

Szerencsére nem minden ember egyforma.Nekünk magyaroknak az 1000 éves történelmünk tanulsága,életünk minden szakaszában utat mutatott. Ha időnként el is buktunk,azt nem okolhatjuk a tisztánlátás hiányával,hanem a reánk ható milliónyi külső erőtényező legyőzhetetlen hatásával. Az emlékezés a dicső mult egy-egy eseményére,mindég erőt adott a felemelkedésre,és ébren tartotta a nemzeti érzést bennünk, mely szükséges volt a helytálláshoz a történelem emésztő viharai közepette. Amikor minden év Október 23.-án megállunk és emlékezünk, lelkünk felfrissül,ujra magyarnak érezzük magunkat,erősebben érezzük hazánk földjének melegét és otthoni véreink szive dobbanasát.

Szobám falát napi mementóként disziti a jól ismert kép a forradalomból,mely egy fiatal fiut ábrázol,mellén a magyar cimerrel,mögötte egy gyermek leányka bujik meg.Mindketten komoly fegyvereket tartanak kezükben,szemükben elszánt tüzzel a küzdelemre. Ez a kép nemcsak októberben,de ahányszor reánézek,felidézi bennem a magyaróvári kis diák emlékét,akit hátulról lőttek le az oroszok,mert az októberi szabadság szelétől megszilajult szive egy számára ismeretlen szabadságról késztette énekelni.Aztán eszembe jut Tóth Ilona, akit az egyetem padjából emelt ki a zsarnoki biró és akasztatott fel rendszer ellenes magatartása miatt,mert mint orvostanhallgató az irgalmasság testi cselekedeteit gyakorolta vérző,sebesült és a hallállal vivódó kollégáival szemben. Eszembe jutnak a "PESTI SRÁCOK",akik feltalálták a világ legolcsóbb és leghatásosabb fegyverét, a benzines üveget - Molotov koktélt - a behemót szovjet páncélosok leküzdésére.Csupasz kézzel és fedetlen fővel közelitették meg azokat,hogy egy kézmozdulatukkal hatástalanná tegyék a szabadságukat tipró szörnyetegeket.Eszembe jutnak a szibériai munkatáborokban foglyul tartott " 16 ÉVESEK", akiket káposzta levén korositottak 18 életévük eléréséig,hogy felakaszthassák őket a komunista törvények "emberséges" paragrafusai alapján,államellenes és rendszert felforgató tevékenységük miatt,tisztán azért,mert nem értettek egyet a reájuk kényszeritett zsarnoksággal és mert a többi magyarral együtt azt kérdezték Gerőtől,a rádió épülete előtt Október 23.-án este, " k i r e l ö v e t s z b e l ü g y m i n i s z t e r" .

Nagyrészben ezeknek a fiatal hősöknek köszönhette akkor hazánk,hogy a magyar számára kitárult a látóhatár és a remény,hogy a nép szabad és maradéktalanul független legyen. Az ártatlan követelések a szoci-

alizmus keretein belül annak megformálását célozták. A harcoló nép nem gondolt a hatalom megdöntésére,-akkor még nem, - de a tömeg alaktalan mozgásával hamarabb nyomta szét a rendszer szerkezetét,mint azt a legelszántabb ellenzői valaha is képzelték. Gerő provokativ hangja olaj volt a tüzre, a felforrósodott indulatban elégett a "lenini párt" elmélete és a követelések napi politikai kompromisszuma. A harcok mögött uj eszme kelt életre, a világtörténelem eddigi forradalmaival ellentétben nem a nagyobb darab kenyérért,hanem a lelkek és a gondolatok felszabaditásáért. A rongyokban harcoló ifjak, a gyárak érdeskezü,de kifinomult lelkü munkásai,a bezuzott üvegü,de érintetlenül hagyott nyitott üzletek, a munkás és egyetemi ifjuság egysége - résztvevők és jelenségek- a forradalom eszmei nagyszerüségét tükrözik vissza,nem annak anyagi érdekeit.

□

A forradalom utólsó hangjai november 9.-én délután fél négykor törtek elő a halálos csapásoktól meggyötört kis népünk vért zihálló melléből,egy névtelen és ismeretlen székhelyü rádió állomáson keresztül. " A szabadságharcosok már fáradtak,de lelkesebbek,mint valaha voltak. Segitséget kérünk,amig nem késő.Kérünk segitsetek bennünket Hazánk megmentésében."

□

Most is halljuk ezeket a szavakat,különösen a mai napon.Lehetetlen elfelejteni!Szabadságharcosaink azóta is naponta üzennek nekünk.Lelkünk antennája tisztán fogja segélytkérő hangjukat.Amit akkor a nyugati világ elengedett füle mellett,mi nem engedhetjük el, másfél évtized után sem.Minden erkölcsi és anyagi erőnkkel támogatnunk kell otthoni testvéreinket a hangtalan és fegyvertelen forradalmuk győzelmének teljesedéséig.

□ □ □

SOPRONI TÖRTÉNET A MÁSIK OLDALRÓL.

Buckley Péter, a Canadian Press ujságirója,1968 őszén, magyarországi utja során ellátogatott Sopronba,ahol Pántos György rector-helyettestől az alábbi felvilágositást kapta a Soproni Erdőmérnöki Főiskola tanárainak és hallgatóinak nagyszámu kivándorlásáról.

□

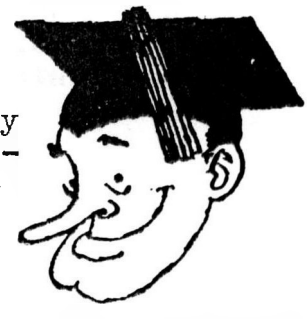

Három erdész tanár egy csoport diákkal,a többi magyar menekülthöz csatlakozva,1956 november 1.én elhagyta az országot.A diákok a British Columbia-i egyetemen folytatták tanulmányaikat és igyekeztek nagy port verni céljaik könnyebb elérésére.A soproni egyetemnek ez az eset fájdalmas emlék és semmiféle logikus magyarázat nem található reá. Az egyetem hivatalos feljegyzései szerint,egy egyetemi tanár és két tanársegéd ment ki,mintegy 194 diáktól kisérve.Harminc diák ezek közül, két-három éven belül visszatért,többnyire családi okok miatt.Látogatóba ma is nagyon sokan jönnek haza.

Pántos,ez a jóképü,élénk mozgásu ember,jelenleg a talajtani tanszék vezetője is.A maga részéről a következőkben látja a diákok kivándorlásának magyarázatát. - A főiskolát 160 évvel ezelőtt alapitották Selmecen, Csehszlovákiában,ahonnan a Habsburgok bukása után, 1918 -ban az iskolának el kellett menekülnie,ha megakarta őrizni az uralkodótól kapott jogait.A közös menekülés összekovácsolta a tanárokat és diákokat,és ez a tradicionális összetartozás azóta is megmaradt a diákokban,ami szinte rendkivüli helyzetet teremtett a soproni főiskolán, a többi magyarországi egyetemeken kialakult szellemmel szemben. Ez a tradicionális összetartozási érzés 1956-ban ujraéledt a diákokban és késztette őket,hogy vakon kövessék a tanárokat Nyugatra. Az is bizonyos továbbá,hogy abban az időben, egyes soproni körökben a nyugatról beáramló szélső-jobboldali ideológia kezdte éreztetni hatását,ami sokakat megtévesztett és nyugatra csábitott.Ennek az ideológiának az erősödését szolgálták azok az elemek, akik a Vöröst Kereszt használt ruha akciójával azokban a napokban az országba jöttek és itt hathatós politikai propagandát fejthettek ki. Ennek az akciónak,egyik a háttérben dolgozó mozgatója volt, a komunista ellenes Beatrix grófnő, aki különösen az egyetemi hallgatók körében igyekezett propagandát kifejteni.Az alaptalan igéretek sajnos sokaknak elvette a tisztán látását és meggondolatlanul elhagyták az országot.Mindezen megfontolások ellenére,politikai inditó okot és magyarázatot a kivándorlásra nem lehet találni.

Sopronban 1956 októberében nem volt vérontás,az emberek főleg gyülekeztek.A főiskolások forradalmi tevékenysége kimerült a nyugati ugynevezett segélyakciók lebonyolitásában.

A diákok elmenetele után két nappal,a rendszeres egyetemi oktatás megindult,természetesen nem Beatrix grófnő segitségével. Az oktatói állások,pályázatok utján hamarosan betöltésre kerültek és a legjobb erőket sikerült Sopron számára megnyerni,akik nagymértékben megjavitották az erdőmérnöki oktatás eddigi szinvonalát.

Az 1956 -ik év után a soproni főiskola Erdőmérnöki Egyetem lett és teljesen elkülönült a bányászati oktatástól,amellyel 160 évig össze volt kötve.Az erdészeti oktatás jelenleg nagymértékben gyakorlati. A Marxismus-Leninizmus,orosz és német nyelven kivül a tantárgyak mind erdészeti ismeretekkel foglalkoznak.Jelenleg körülbelül 500 hallgató van az egyetemen.Remek felszereléssel rendelkeznek; uj növényház,korszerü laboratoriumok és egy 120.000 könyvből álló tudományos könyvtár szolgálják az erdészeti oktatást.A legrégibb könyv 1565 -ből származik.

□ □ □

A fenti cikk,angol szövegben, a Winnipeg Free Press 1969 február 5.-i számában jelent meg.- Ezt követően felhivtuk a Canadian Press figyelmét a For. Chronicle,1969,februári számában megjelent cikkünkre a soproni eredményekről,és a UBC erdészeti fakultása által kiadott kiterjedt dolgozatra,mely jelentések történelmi hüséggel, bőven tárgyalják "Exodus"-unk történetét. A C.P. a fenti anyag fel-

használásával egy cikksorozatot jelentetett meg a Kanadában megjelenő napilapokban British Columbiától Newfoundlandig.A cikkek hatására sok kedves régi ismerős elevenitette fel a soproniakkal kapcsolatos emlékét abból az időkből,amikor a főiskola még "nagy port vert fel".

□

Megjegyzés: Pántos György 1954 -ben került Sopronba,egyenesen a Szovjet Unióból a Fehér Dániel által vezetett Talajbiologiai Laboratoriumba.Fehér professor ur halála után annak vezetője lett, megellőzve a világhirü tudóst,Varga Lajost,aki évtizedek óta az Intézetben dolgozott. Botvay Károly professor ur halála után,1958-ban a talajtani tanszék vezetőjévé nevezték ki,majd 1965.-ben az Egyetem rektor helyettesévé léptették elő. Szakmai képesitését és doktorátusát a Szovjetunióban szerezte és 1953 -ban tért vissza Magyarországra, orosz feleségével együtt, aki 1956 előtt szintén talajbiológiai vonalon dolgozott.

□ □

A mult eseményeinek élénkebb felidézésére kivánatosnak látjuk leközölni az otthon maradt tanárok 1956 december 18.-án kelt levelét.

"Egyetemünk tanári kara kötelességének érzi,hogy tájékoztasson Benneteket mind az egyetem,mind Sopron város helyzetéről 1956 november 4-től a mai napig.Tesszük ezt azért, hogy a különböző,és nem egyszer egymásnak ellentmondó hirekben eligazodhassatok.

Főiskolánk első otthona Selmecen,1830.

Egyetemünket november 4-ike utáni napon még fegyveres ifjuság őrizte.A külföldi segélyek révén az egyetem helyiségeiben elhelyezett holmikat továbbitás céljából a városnak adtuk át.A termek kitakraitása után, november 10-én megkezdődtek az előadások.

Az otthonukból folyamatosan visszatérőkkel a hallgatóság száma napról napra növekedett - sokan ugyanis hazautaztak - s mintegy három hete az itthon maradottak teljes létszámmal hallgatják az előadásokat. Egyetemünk felszerelésében emlitésre méltó kár nem esett.

Köztudomásu,hogy már október 27-én elhatároztuk egyetemünk és fő-

iskolánk egyesitését.Az oktatásügyi minisztérium az egyesités célszerüségét elismerte és ennek folyományaként kezdeményezte, hogy az egyesitést - beleértve a miskolci bánya- és földmérőmérnököket is - minnél előbb törvényerejü rendelet megerősitse. Tudomásunk szerint a megerősités 1957.január 1-re várható. Az egyesitéssel a földmüvelésügyi minisztérium is egyetért. Az egyetem müködési helye Sopron.

Mind Sopron város,mind az egész lakossága egységesen és különösképpen méltányolja egyetemi ifjuságunknak október 23.-val kapcsolatos tevékenységét. Sopronban senkinek,semilyen bántódása nem esett. November 4-ike után pár nappal a MEFESZ uj vezetőséget választott és ez ma is az október 23.-i szellemben folytatja müködését. Különösen az utóbbi két hétben több egyetemi hallgató érkezett haza.Már ők is hallgatják az előadásokat.A rektori tanács határozata értelmében sem év-,sem félévvesztés nem sujthat senkit. Vonatkozik ez a még kint lévőkre is.

Egyetemünk tanári kara és ifjusága nem itéli el a külföldre távozottakat,mint ahogy nem magasztalja az itthon maradottakat sem.A külföldre távozottakat vérünkből való vérnek,magunkhoz tartozónak tekintjük és örülnénk, ha ismét mindannyian együtt dolgozhatnánk tovább sokat szenvedett hazánk érdekében.

Szomorusággal hallottuk,hogy ifjuságunk egy része tengeren tulra készül.Az az érzésünk,hogy ezek elvesznek a magyarság számára.A kötelességszerü tájékoztatáson tulmenően ez is egyik oka volt annak,hogy levelünkkel felkeressünk Benneteket.

Bizva abban,hogy levelünk eljut Hozzátok és körültekintő megfontolásra késztet,kivánunk Mindannyiatoknak szivből
Sopron,1956.dec.18. jó szerencsét!"

□

Tizennégy tanár irta alá.Négyen hivatalos ügyben távol voltak.Sajnos,azok közül,akik aláirták,ma már senki nincsen a soproni egyetemen. T e m p o r a m u t a n t u r !

□ □ □

SOPRONIAK A 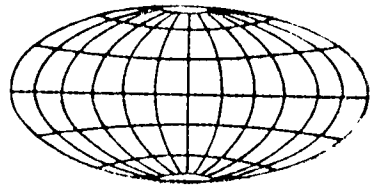 FÖLD KÖRÜL.

ÉSZAKI EXPEDICIÓ A HUDSON BAY KÖRNYÉKÉN.
-Tarnócai Károly-

A manitobai egyetem 1969 év nyarán, expediciót szervezett York Factory és környéke tanulmányozására.Ez a terület az 57 és 58 szélességi fok között terül el,légvonalban körülbelül 700 mile távolságra Winnipegtől, a Hudson öböl nyugati partján. A "Hudson Bay Lowland",ahogyan hivatalosan nevezik ezt a vidéket,meglehetősen ismeretlen terület a huszadik század embere számára.Ennek

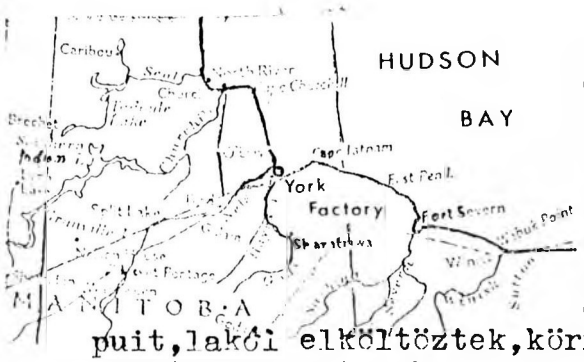

ellenére,történelmében egyike a leggazdagabb területeknek Kanadában. A Hudson öblön keresztül történt nyugat Kanada feltárása és York Factory egy fontos hidfő volt a prém kereskedelem számára.Mikor a Hudson Bay Co. megtelepedett itt 1684-ben az összes bejövő csereáru Európából és a kiszállitott prém,ezen keresztül bonyolódott le.1959.-ben York Factory bezárta kapuit,lakói elköltöztek,környéke elnéptelenedett és csak nehány épület bizonyitja,hogy valamikor pezsgő élet volt itt.

A terület aranybánya a történész és archeológus számára,hiszen a feltárt dolgok 275 év küzdelmeiről és viharairól tanuskodnak. Indiánok már régóta tartózkodtak ezen a hideg és mocsaras vidéken, a feltárt nyilhegyek,kőbalták,tüzhelyekben megszenesedett csontok az emberi kultura korai nyomaiként tanuskodnak.Hogy a tudományos világ olyan keveset tud erről a vidékről,annak főleg a nehéz megközelithetőség az oka.Rövid hat hetes nyár,mocsár világ - nagyon megnehezit mindenféle közlekedést. A modern technika repülője és helikoptere segitett ugyan a helyzeten,de mikor az öböl felől fuj a szél és hozza a hómezők jeges leheletét,beködösödik minden és marad a régi idők jól bevált közlekedési eszköze - a kenu.

Mikor junius 23.-án megérkeztünk York Factory -ba,még jele sem volt a tavasznak.Néhány barka a törpe füzeken ugyan bizonygatta,hogy van remény,de a vastag jég még ott feküdt az Öblön.A folyókon már véget ért a jégzajlás,de a torkolat vidékén,ahol táboroztunk,még julius elején is hozott jeget a dagály az Öbölből. - Július közepén aztán teljesen kizöldült minden.A jelek mindenütt a hirtelen feltámadt életről tanuskodtak.A libák befejezték a költést,a jávor és rénszarvas nyomok mindenütt láthatók voltak és a jegesmedve kiszorult a jégről a partvidékre.Ott kószált a táborunk körül és az indiánok többször látták a bocsos medvét nehány száz méterre tölünk. A felmelegedéssel persze megjelentek a szunyogok és legyek,eddig általam nem tapasztalt tömegben.

Ennek a vidéknek az indiánjai a "Swampy Cree" törzsbe tartoznak és főleg halászatból,vadászatból élnek.Családostól és kutyástól járnak,illetve kenuznak egyik helyről a másikra. Kutyáik a "husky"-k inkább szeliditett farkasok,mint kutyák,-állandóan éhesek és mindent felfalnak. - Közel száz százalékig tözeg-mocsár "muskeg"boritja a tájat, állandó talajfagy uralkodik,ami sajátságos domborzatot alakit ki. A talajfagy "permafrost" teljesen uj környezetet nyujt a talajok és növényvilág kialakulásában.A területet több kilométer vastag jégpáncél fedte a jégkorszak

alatt,ennek hatására a földkéreg besüllyedt. A jég elvonulása után, a felszin emelkedni kezdett és a mérések szerint körülbelül egy métert emelkedik száz évenként. A C^{14} mintákból a geológusok pontosabb helyi adatokra számitanak.

□

Az utólsó napok emléktárából: hosszu nap után,lassan ereszkedünk le az alkonyba borult folyón, a hold nagy vörös korongja mind feljebb kuszik a törpefenyők koronája fölé,aranyhidja átszeli a folyót és megvilágitja az öreg "Fort" viharvert ódon épületét. A huskik rákezdenek mélabus muzsikájukra,különben mindenütt teljes a csend. Ez az Észak Világa, a "lonely land"; a hold,a törpe fenyők, a suhanó szél,amit a huskik vonitása kisér.Feledhetetlen emlékek.

□ □ □

DIMITRI LYUBOMIR KANADAI LÁTOGATÁSA.

A nyugat-német szövetségi kormány küldte ki őt az északamerikai kontinensre,főleg a "Black Spruce" tanulmányozására. Utazása,sok baráti összejövetelre adott alkalmat Kanada szerte. Lyubomir ötödéves hallgató volt,amikor elhagyta Magyarországot. Több társával együtt levált tőlünk Ausztriában és Nyugat Németországban telepedett le. A német nyelvvel való megbarátkozás után, 1959-ben szerezte meg erdőmérnöki oklevelét Hannover-Mündenben, a göttingai egyetem erdőmérnöki fakultásán. Doktorátusát 1962.-ben védte meg,növénykórtanból és 1965.-ben tette le államvizsgáját. Németországban az államvizsga, a tudományos képesités legmagasabb foka,amellyel az ember megszerzi a jogot a legmagasabb erdészeti állások betöltésére.Az államvizsgát hároméves gyakorlati kiképzés előzi meg.Ezen idő alatt a jelöltnek át kell dolgoznia magát az erdőgazdálkodás legkülönbözőbb szakmai gyakorlatán,kezdve az administráción - egészen az erdőmüvelésig. - Lyubomir jelenleg a Hessen-i állami növény nemesitő és német Szövetségi Köztársaság Nyárfakutató Intézetében dolgozik.Munkaterülete a levélkárositóknak ellenálló fenyő és fehér nyár fafajok nemesitése,különös tekintettel a Polaccia radiosa gombával szemben.

1963.-ban nősült,felesége német származásu,két fiu gyermekük van: Péter 4 és Markó 2 éves. - A Németországban élő kollégákról tőle tudtuk meg a következőket:

R Á C Z J Ó Z S E F , Han.-Münd.-ben él,nős,felesége német származásu,két gyermekük van - Ilona és Gábor.A Niedersaxon növény nemesitő telep statisztikusa.Az intézet Escherodeban van.Munkaköre a kutatási eredmények kiértékelésére és uj kisérletek megtervezésére terjed ki. Ő is készül egy amerikai tanulmányutra és reméljük,hogy mielőbb üdvözölhetjük kontinensünkön.

K A T Ó F E R E N C , a göttingai erdészeti fakultás üzemgazdasági tanszékének tanársegédje.Nős,gyermektelen.

R O Z S N Y A I Z O L T Á N , tanársegéd a fenti egyetem Erdészeti Politikai,Természetvédelmi és Történeti Tanszékén.Nős,gyermektelen.

G Á C S I V E N D E L , a Deimler-Benz autó és traktorgyár alkalmazottja Gaggenauban.Munkaköre,a könnyü traktorok alkalmazhatósága az erdőgazdálkodásban.Ez a munka a gépek átkonstruálásával,helyszini kipróbálásával és természetesen az értékesitésével is jár.Nőtlen.

B A L Á Z S Á R P Á D , az alsóbb évfolyamosak közül szakadt Németországba.Mult évben megszerezte államvizsgáját és jelenleg a szövetségi kormány vizgazdálkodási osztályán dolgozik Niedersacksen-Oker városkában.Nős.Gyermekei István és Erika.

Örömmel hallottuk Lyubomirtól,hogy mindnyájan megelégedetten élnek Európában és ugy érzik,hogy uj hazájuk megválasztásában nagyon szerencsések voltak. A KAPOCS ezuton kiván nekik további sikereket.

□ □ □

BARÁTAINKRÓL. Bódig József,Fort Collins,Colorado.

Élvezettel olvastam a Kapocsban megjelent cikksorozatot a Soproni Erdőmérnöki Főiskola történetéről 1956 után. Ebben a cikksorozatban bizonyos keserüséggel fejezzük ki,hogy voltak nehézségeink a tanitás megszervezésében és kivitelében: hogy voltak segitő barátaink és voltak azok,akik nem szivesen vették jelenlétünket; hogy terveink egyrésze sikerült s bizonyos elgondolásaink nem váltak valóra. Ehhez a megnyilvánuláshoz szeretnék egy pár gondolatot hozzáfüzni.

Talán egy évtized távlatából visszatekintve,jobban tudjuk értékelni a velünk történt események fontosságát,mintsem arról irni,hogy milyen igazságtalanságok történtek velünk a kanadai tanulmányaink alatt. Talán,ha megnézzük az elért eredményeinket,meg fogjuk változtatni a véleményünket a kanadaiakról. Talán rájövünk majd arra is,hogy milyen csekélységek azok,amelyekkel vádoljuk a befogadó országot. Általában mi büszkén beszélünk arról a meglátásunkról,hogy a 12 éves komunista elnyomás nem befolyásolta a magyar ifjuság gondolkodását.A magam részéről én nem vagyok ebben olyan biztos. Nézzünk csak vissza, hogyan is gondolkodtunk az 56-os események után.Először is,mivel otthon minden komunista ellenes megnyilvánulást elfolytottak,mi azt vártuk, hogy itt minden komunista barátot börtönbe fognak zárni; hogy mivel minket az állam költségén tanitottak, hát itt is az állam fedezze a mi tanitási költségeinket; minthogy otthon mindenkinek állást biztositottak,hát miért nem adnak itt is mindnyájunknak munkát; azért,mert otthon a diploma neve elég biztositék volt egyéni képességeink felbecsülsére,hogyan van az itten,hogy még a munkahelyen is be kell bizonyitani tudásunkat? Ha jól megnézzük az álláspontjainkat 1957 -ben,most már világosan láthatjuk,hogy olyan előnyöket kértünk a befogadó államtól,amiket ez az állam a saját állampolgárainak sem tudott biztositani.Természetes,hogy voltak olyan kanadaiak,akik nem szivesen vették a kéréseinket,de gondoljunk csak vissza,mennyire

tetszett az nekünk odahaza,amikor a magyar kormány egyetemre küldte a görög,meg az észak-koreaiakat,s barátaink legtöbbje nem tudott bejutni miattuk. Mi ugy gondoltuk, a kanadaiak tartoznak nekünk az 56-os eseményekért.Nem volt az elég,amit megtettek értünk?Nem adták-e meg a lehetőséget arra,hogy beilleszkedjünk a társadalomba egyenként?

Ha felismerjük a különbséget a barátság és a testvériség között,akkor rá kell jönnünk arra,hogy Magyarországon kivül, csak barátaink lehetnek.Barátok viszont nem születnek,hanem barátokat nyerni kell. Ha igy nézzük a helyzetet, nem egy valóságos csoda volt-e az, hogy még ennyi barátunk is volt,akik ismeretlenül is elvállalták a barátságunkat?Mennyien tudják például közülünk,hogy a "Life World Library,Canada,Moore Briant,1968.Time-Life Books,New York." könyv 116.ik oldalán,egy teljes oldalt betöltő kép van a soproni negyedéves erdészekről Kanadában? Vagy pedig azt,hogy ugyanebben a könyvben a 120.ik oldalon ez all:"to Canada's credit, it also meant that all screening regulations were waived to admit 37,566 Hungarian refugees in the two years after the 1956 revolt.This was a larger number than was taken by any other nation."

A magyar ügynek mi már sok uj barátot szereztünk,de barátból soha nincsen elég s törekednünk kell,még több barát megnyerésére.Munkahelyünk az egyik legjobb alkalom e célunk megvalósitására,mivel a barátság egyik legfontosabb alapfeltétele,a közös érdektéma. Használjuk fel munkahelyünket arra, hogy munkatársainkkal megismertessük a magyarság multját és törekvéseit.Természetesen ne vigyük tulzásba, s ne tegyük túl gyakorivá megnyilvánulásainkat.Támaszkodjunk adatokra és egyéni élményeinkre, ne pedig tisztán nemzeti érzelmeinkre. Egy nagyon jó alkalom a soproni események és történelem megismertetésére barátainkkal és munkatársainkkal a nemrégen megjelent két kötetü tanulmány: The Professional Achievements of the Sopron Graduates. Adjuk oda kollégáinknak elolvasni,hogy ismerjenek meg minket jobban. Remélem,hogy nem állunk meg még itt sem és leközöljük egy széles olvasókörü folyóiratban,mint például a Journal of Forestry vagy a Reader's Digest,ahol sokan megismernek és értékelnek majd minket. Ki tudja,nem ezek közül az olvasók közül akad majd valaki a jövőben, aki fontos politikai helyzetben a magyarok barátjának nyilvánitja majd magát. - Biztos vagyok benne, hogy az összes soproni öreg diákok velem együtt állanak,amikor mindannyiunk nevében fejezem ki köszönetünket Adamovics Lacinak,Sziklai Oszinak,Apt Dönci bácsinak és Kozák Tóninak,ezért a felbecsülhetetlen értékü munkájukért.Ugyanakkor külön köszönet jár a Koerner Foundation-nak az anyagi támogatásért.

□ □ □

ÉLETMENTÉS A ROCKY-BAN.

Az alábbi cikket,Horváth Emiltől,Golden B.C.,kértük,aki cselekvő tanuja volt egy repülő szerencsétlenségnek a hegyekben,amelyről a CBC,TV állomásain egy interviewt közvetitett Emillel.

□

"Help","help", e távolból jövő szavakra lettem figyelmes,egy fagyos tavaszi reggelen,mikor egyik havas erdei uton gyalogoltam.Pillanatra nem tudtam elképzelni,ki kiállthatott,mivel az utat senkisem használta, egy méteres hó boritotta s nem láttam rajta

semmi lábnyomot. A hang irányába nézve megpillantottam egy tántorgó személyt az uton.Látván eltorzult arcát és összetépett ruháját, eszembe jutott az öt napja elveszett Cessna 140 repülő két személlyel. Odaérve hozzám a nyakamba csuklott és alig hallható hangon csak annyit mondott -Hála Isten,hogy találkoztunk! Később kicsit magához térve kérdeztem tőle,hol van a másik utas,mire szomoruan válaszolt,hogy ő meghalt. A 4x4 terepjáró kocsim körülbelül két kilométerre volt tőlünk és a vállamon kapaszkodva egy óra alatt a kocsihoz értünk,ami Goldentől 20 km.re volt.

Az uton elmondta a repülő szerencsétlenség történetét.Az ő neve John Gow, 22 éves.Barátja,a pilóta Bernard Royal,23 éves volt. Mindketten sielők és hegymászók.Banffból jöttek az itteni hegyeket megnézni,hogy hol tudnának iskolát nyitni fiatalok részére,télen sielésre,nyáron hegymászására. Az egyik völgyben nagyon alacsonyan repültek és a hegyoldalban a fenyők közé zuhantak le. Mindketten kirepültek a repülő ablakán.A repülő darabokra tört.A pilóta egy kidőlt fára esett és hátgerinc törésben rögtön meghalt,de őt a másfél méter magas hópárna megmentette a komolyabb sérüléstől. Eszméletlenül volt nehány óráig és mikor magához tért,ugy döntött,hogy elindul Golden felé,mivel attól félt,hogy őt és a szétszórt repülő roncsokat a 40 méter magas fák között nem találják meg. Arcán mély vágásokkal és feldagadt szemekkel,tavaszi öltözetben,minden élelem nélkül,elindult a 25 km.es gyaloglásnak.A méter magas puha hóban nagyon lassan haladt,minden lépésnél derékig a hóba süllyedt.Próbált fenyő galyakból hótalpat készitení,majd néha négykézláb mászott. Éjelente a hőmérséklet a fagypont alá süllyedt.A fák alatt próbált menedéket találni,fakérget és száraz leveleket evett,ami nem valami étvágygerjesztő eledel volt.

Pilóta barátja megfagyott testét,helikopterrel hoztuk Goldenbe.

U.i.:John,az egyik megfagyott lábát a térdéig elvesztette,a másikon a lábujjait,de most már mülábbal autót vezet és tréningezik a téli sielésre. □ □ □

VANCOUVERI HIREK:

Medveczky Lajos,jelenleg a UBC német nyelvszakos tanára,egyetemi munkája mellett,nagyon fontos magyar missziót végez. Magyar nyelvtanfolyamot vezet,a Kitsilano Highschool esti tagozatán, a Vancouverben élő magyarok, nem magyar származásu házastársaik számára. Erőt,egészséget és sikert kivánunk a szép munka folytatásához.

□

Sziklai Oszkár,a UBC erdészeti fakultás tanára,tizenhat harmadéves tanitványával,ezév májusában három hetes tanulmány utra utazott Európába. Az utazás célja volt az európai erdők genetikai viszonyainak,erdőtelepitési és müvelési módszereinek a tanulmányozása. A tanulmányut során,amely első ilyen esemény a UBC erdészeti oktatásának történetében hat országot látogattak meg: Anglia,Franciaország, Németország,Dánia,Svédország és Finnország erdészeti intézményeit. Gratulálunk és tovabbi sikeres müködést kivánunk főiskolánk hajdani tagjának.

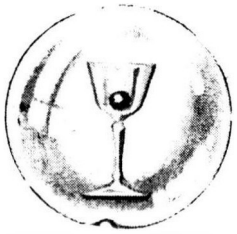

EGY "NEGYEDÉVES" IRJA:

" . . . . .and with this Ladies and Gentlemen,I open the eighth Sopron Homecoming Ball. I wish you a pleasant evening and ask you to join us in this opening waltz very soon." Ezen szavakkal bálelnökünk befejezte rövid beszédét és a csinos karcsu pár körbe lejtve a parketton,megnyitotta az estét.

".... a vén keringő dallamán egy emlék messze száll.Tiz éve mult, ma már olyan fakult,csak álom volt talán. A vén keringő elkisért, ha vivtam harcomat és néha visszahozza még az ifjuságomat."

Ez a nyolcadik soproni bál,de nekünk tiz éve mult.Tiz éve,hogy az u.n. negyedik évfolyam megrendezte az első vancouveri-soproni valéta bált.A negyedév,második családja harminchetünknek.Sok nehézségben,megpróbáltatásban,otthontalanságban összeforrott,összetartozásáról hires negyedik évfolyam.Kik még végzés után is évekig összejöttek évente egyszer, a hagyományossá vált Mikulás estre. Először egy disznót ettünk meg,utóljára 1965.-ben egy "prime rib"-et.Igy csökkent az étvágyunk,s a létszámunk. Most már pár éve össze se jövünk, de legalább sokan közülünk eljönnek erre a mindég hiven megtartott fakultás bálra.De hány éve nem láttuk már régi Mikulás estjeink nagy szakácsát,humoros Mikulását,néhány kiváló énekesét és még sokat magunk közül.Pedig egyik-másik egész közel is lakik ide.Nem gondoltuk tiz éve,hogy aprócska akadályok távol tartanak majd egymástól.Foghijas az évfolyam és ez fáj. Hiányoztok -Lányok,Fiuk.Erőltessétek meg egy kicsit jobban magatokat,gyertek el.Nincsen olyan összejövetelünk,hogy ne emlegetnénk mindannyiatokat.

Túl vagyunk az első pár év nehézségein.Akik 9-10 éve ilyenkor "diplomás pincérek,takaritók vagy figuránsok" voltunk,már mind szépen megtaláltuk helyünket az életben. Akit érdekel,megtalálhatja két szorgos tanárunk jóvoltából,egy csinos statisztikai elemzésben, hány 'master' és 'doctor' lett belőlünk,hogy emelkedett a fizetésünk hogy legtöbben embereknek,gépeknek parancsolunk,olyanoknak,mikről tiz éve nem is tudtunk.Nem azért vagyunk már itt ma este,mert nincs egyéb társaságunk.Nem probléma ma már angolul társalogni.Nem idegenek már nekünk a szokások,táncok,hisz ugy ropta itt ma este fiatalja, öregje a 'jawa't,mintha mindég ezt csináltuk volna.Már nem vagyunk egymásra szorulva.Most már csak azért jövünk össze,mert tiszteljük,szeretjük egymást.Na és talán egy kicsit azért is,mert mikor tüzes zenekarunk elcsomagolja és hazaviszi a talpalá valót és felhangzik a mindent bele " Tooooo .....biás",akkor mindannyian kicsit letagadjuk éveinket,családunkat,kihullott és megőszült hajszálainkat,amiket sikerért,tapasztalatokért adtunk az életnek cserébe,felesleges kilóinkat és szemünk mellett a szarkalábakat.Egy-két órára megint soproni főiskolások leszünk és ha valaki ránk kiáltana,hogy "hé öregem,mi lesz azzal a holnap esedékes épités rajzzal," talán fel is ugornánk és keresnénk az utat kamaránk felé,hogy a rajzot befejezzük.

De itt ülünk,és itt ülnek közöttünk a jelenre emlékeztető ujabb és már hozzánk,oly közel tartozó jövevények.Itt az egyik asszonyka szive alatt,új dán-magyar-amerikai élet lüktet;amott egy magyar asszonyka,ki két-három éve még naponta Budapest utcáit járta s álmában sem gondolt egy hóditó magyar fiura,ki Kanadában őröli egyedül éveit,de majd egyszer eljön érte.Szemben,egy bájos meleg mosolyú kanadai leányból lett magyar feleség,ki talán minden évben megjelent még eddig és minden évben megértőbb,otthonosabb mosolyával hallgatja óbégatásunkat.Nem hiszem,hogy tud magyarul.Talán ura otthon elmagyarázza neki,hogy milyen érzelmeket énekelünk bele, ezekbe a diák és magyar nótákba. Talán leforditja neki a szöveget? Vagy csak egy hetedik érzék van ezekben az asszonyokban,ami megsúgja nekik,hogy mit jelent ez,hogy a tréfás,néha trágár dalok,milyen szentek nekünk, s igyekeznek megérteni,tisztelni érzéseinket. Mint ahogyan Salamon tanár ur is mondotta előbb,kinek határozott felszólitására,három "cheer"-el adóztunk e hölgyeknek,áldja meg őket a jó Isten.

Igy mulattunk,beszélgettünk,rugtuk a port,merengtünk,ettünk,ittunk, emlegettük a távollevőket,nótáztunk hajnalig,a nekünk tizedik,Soproni Bálon. S bucsuzóúl mégegyszer megköszöntük gondolatban a rendezőknek,a szép helységet és jó kiszolgálást nyujtó magyar körnek, kipróbált jó zenekarunknak,sok lelkes résztvevőnek a maradandó emlékü szép estét, a 10.ik Soproni Bált. Tovább,tovább,tovább,viszontlátásra cimborák.....

Jó szerencsét!
Üdv az erdésznek!
Dibuz Judit

□ □ □ □ □

A S O P R O N I P I K N I K.

Már jó néhány éve annak,hogy az első soproni bált megrendeztük és ezt azóta is minden esztendőben megismételjük.Célunk az,hogy egy évben legalább egyszer összejöjjünk mi,az Alma Mater szerteszét élő tagjai.De tizenkét hónap távolsága jogtalanul hosszúnak tünik azoknak,akik egymáshoz közel laknak és találkozhatnának.No,nem túlságosan többször,mert a jóból is megárt a sok,ugy hogy unalmassá válik. Ez a 'többször' azt jelenti,hogy'még egy alkalommal'.

Minden szentnek magafelé hajlik a keze és én sem vagyok kivétel a szentek között.Bizonyitja ezt az is,hogy az eredetileg eltervelt tárgytól eltérően,már megint Magamról beszélek. Mert Magam felé hajlik a kezem.Nekem,a szentnek.Eddig már a kedves olvasó kitalálhatta azt is,hogy azok,akik az 'egymáshoz közel' jeligével látattak el egy földrajzi egységen belül, a Vancouver környéki firmák,balekok és házasság meg miegyéb következtében hozzájuk csatolt tartozékok /Honorary Saints/.

Hát szóval ez ugy történt,hogy a Lower Mainland határain kivül élőknek nem küldtünk meghivót,mert Port Alice,Eugene,Kamloops, St.John's, meg egyéb távoli helyek lakói, ugyse jöttek volna. Csak mi, a....well, I mean,akiknek maguk felé hajlik a kezük.Mi se mind. De azért voltunk. Nyár lévén,sokaknak más volt az elfoglaltságuk, azon a vasárnapon,augusztus 10.-én.

Adamovich tanár urunk ügyesen elmarta a Loon Lake környékét a UBC Research Forestben saját magának,családjának és rajtuk keresztül nekünk,többieknek,arra a hétvégére /miénk volt a második nap./Két lakattal lezárt erős vaskapu tartotta kivül a hivatlanokat.Egy napra miénk volt hegy,erdő,fü,fa,gyufa,viz és kilátás az Arany-fülekre /Golden Ears/,amig csak a szem ellátott. Ropogott a tüz és sült a sok jó kaja,jeléül annak,hogy nem lehet szentnek lenni táplálkozás nélkül.Ez ellen még az aprószentek sem tiltakoztak.Nekik persze még nem szabad tudniok azt,hogy ilyenkor a szölő, meg a komló és az árpa erjesztett leveinek fogyasztása mennyire fokozza az együttlét kellemes hangulatát.Majd megtudják később. - Előkerült az iszak, belőle a hamuban sült pogácsa,ezt követte a hamuban sült szalonna, ami a helyszinen készült /utóbbinak elkészitése egyszerü szabad tüzön,villany tüzhelyen körülményes;szabadtüzi receptjének megszerzéséért $ 2.50 ellenében hozzám lehet folyamodni/.Aztán jött a barbequed steak,meg a sült csirke és mind,amiket e szép sziget,ételt italt terem.

A nőtlen embereknek nehéz volt a soruk.Ezt a sajnos már kihalóban levő ,rendkivül nemes és intelligens állatfajt,a végső pusztulás fenyegette azon a napon.Az asszonyok ugyanis erős szánalmat érezve irántuk,szinte etető versenyt rendeztek,hogy a speciest az utókor számára megmenthessék.Nem tudták szegények,hogy majdnem pusztulását okozták jóságukkal. Itt mondassék köszönet a hölgyek jóindulatáért.Ugyancsak ezen helyen adassék hála Bacchusnak,aki a szőlő erjesztett nedvével az asszonyok minden jósága ellenére is sikeresen megmentette e nemes fajt a közeli utókornak. Sok állat mégse tudja,milyen jó dolga van,talán még a szent hindu tehén sem.

Közben szétrongyolódtak a felhők és az Aranyfülek is barátságosabban vicsorogtatták már hegyes sziklai fogaikat.Valaki lement uszni.Nemsokára visszaüvöltött,hogy állllati hideg a viz,mire még többen vetették magukat bele a tóba,néhányan kisdedeiket is magukkal rántva. Nem értjük a logikát,de a természet titkai zárának szétfeszegetése időt és türelmet igényel.Nemsokára rájöttek,hogy a Loon Lake mégse olyan hideg,mint néha első üvöltésre hinné az ember /néha hidegebb/. Pászner Laci méla undorral hátat forditott a családi idilnek és valami távoli patakhoz távozott pisztrángot irtani,izé,fogni. De Fodorék kutyája,Princ,végre embernek érezte magát az aprószentek között a vizben és az albertai hidegben vacogva talán ma este is, arról a délutánról álmodik, amikor emberszámba vették.

De aztán hosszúra kezdtek nyulni az árnyak.A Loon Lake elsápadt,az Aranyfülek pedig elpirultak és széllel-bélelt ködfelhős fülvédőt huztak magukra.A tüzeket eloltottuk és helyettük egy másikat raktunk az Adamovich várkastély kandallójában,fent a bércen. Danoltuk

volna a szent soproni nótákat,de sehogyan sem ment,mert a jelenlévők tudásánál csak szerénységük volt nagyobb.Közben Pászner Laci megérkezett a halaival.Nyolc inchnél rövidebbek voltak ugyan,de ő váltig szivóskodott,hogy az oldalukon ott van a piros csik és,hogy ikrázásra érettek és,hogy abban a patakban ugyse nőnnek nagyobbra. Megdumált minket.Ugy tünik,ez a hal a mini-trout pigmeus változata. Jól el is készitette a pisztrángokat szalonnával és hagymával,staniolba csomagolva, és behányta őket a tüzbe. Szerencsénkre, a társaság nagyrésze akkorra már hazament és igy mindnyájunknak jutott kóstoló a sült pisztrángból. A szalonnás-hagymás halszálkára jól csuszott az ital. Halat megelőzőleg azonban valaki javasolta,hogy tóbiásozzunk.Két részre szakadtunk.No,nem egyenként,hanem két csoportba.Egyik felünk a várkastélynál maradt,a másik átlendült a tóval átellenbe a szemközti dombra, Adamovich László alias Szent Tóbiás vezérletével:Secessio ad Montem Sacrum.Aztán bömböltünk egymásnak a selmec-soproni rituális szabalyok szerint.Erőlködtünk,még a szemünket is behunytuk,akár a kakas,mikor kukorékol. Amikor a t-ó-b-i-á-s-u-n-k-r-a azt válaszolták a kastélytól,hogy sütjük a sok halat,halat,halat - kértük őket,hogy hagyjatok nekünk is,nekünk is,nekünk is, és erre visszakiáltották,hogy megettük már mindet,mindet,mindet.De ekkorra már gondoltuk,ennek a fele se tréfa.Visszarohantunk a kastélyhoz.Tévedtünk.Az egész csak vaklárma volt. Időközben a tősgyökérről lepattant egy-egy sziporka,és mindnyájunk által köztiszteletben tartott Aranyszáju Medveczky Szent Lajos volt tanár urunk szórakoztatott minket, ősi példabeszédeivel. Hófehér makadámiai pátriarka szakálla ezüstösen csillogott a tüz fényében, napkeleti bronz-szinü arcát és koponyáját foltos karéjban koszoruzva /nem ér egészen össze a hajával/

De a kellemes napnak a kellemes este véget vetvén,elhagytuk ezt a szép helyet,hazatérve azzal a tervvel,hogy ezt az összejövetelt,ezután minden évben megismételjük.Mindnyájunk reményét és kivánságát kifejezve,a többi soproni öregdiák és családjaik megjelenésével is számolunk.Sokan elférünk,széles a hely. Javaslom,hogy Saturnus,Ceres és Bacchus isteneket ősi selmec-soproni hagyományaink értelmében mindenkori diszvendégeinkül lássuk és patrónusainknak tekintsük a soproni pikniken.Artemis-Diana istennőt viszont,itt meg nem nevezhető okokból számüzzük körünkből.Javaslom továbbá,hogy a UBC Research Forest állományát,legalábbis a Loon Lake déli és keleti szegélyén exota fafajokkal elegyitsük.Meghonositásul,legalábbis a soproni piknik időtartamára az emlitett erdőrészekben ajánlom a nymphákat: fényigényeseket és árnyéktürőket 1:2 arányban,de semmi esetre sem kétéves csemetéket.Mert se időnk,se türelmünk nincsen ezen fiatal anyag felnövekedésének kivárásához.Más fafajnál ez rendben van,de ez az egy kivétel.Még erdészek sem feszegethetik a természet titkait ilyen sokáig.A telepitésre szánt egyedek életkorát 20 és 30 év közé teszem.

Reméljük a pikniken a jelenlévők apraja-nagyja jól érezte magát és a jövő év augusztusában viszont látjuk egymást és ujabb résztvevőket a Loon Lake partján. Üdv az erdésznek!

Homoki Pista

S O P R O N V I G Y O R A .

A balek első hetei voltak mindég a legnehezebbek Sopronban. Sok megpróbáltatáson estünk keresztül a matematikán,az ábrázolón,hogy a fizikát ne is emlitsük. Nem csoda hát,hogy a keserüség eme állapotjából,mint gyógyir hatott lelkünkre, mikor Ákos a "kohlenbrenner" egy kora novemberi szombaton hirül hozta,hogy hétfőn reggel 7 órakor próba vadászat lesz a Panoráma uti kisérleti vadászterületen.

Izgalmas vasárnapi várakozás után,pontosan megjelentünk vagy tizen a tizenhat erdész balekból, a főiskola lelakatolt nyugati kapujánál,ahol már várt reánk Mikolás Kálmán tanár segéd ur,ahogy Ákos,aki szintén jelen volt, őt bemutatta. A tanársegéd ur barátságos mosolyával,gyakran ismételgetve,hogy urak,kérlek alássan, szivélyes szavakat intézett hozzánk a vadászat nemzetgazdasági és tudományos jelentőségéről.Közben,ezüst-veretes, kétcsövü "Henry" puskáját,ide-oda tologatta a vállán,majd megigazgatta töltényeit,himzésekkel diszitett bőrövében,amiről impozánsan lógott le a fényes, szines szijacskákból készitett fogolytartó. Okosnak látszó fejét,a nehéz vadászkalandok izzadságától zsirosra patinásodott ,valamikor zöld szinben pompázó kalap fedte,melyből apró fogoly tollak kandikáltak ki, jelezve a vadászati idény sikeres kimenetelét. Az egész alakzat ugy nézett ki,mintha maga Nimród jött volna közénk és remekül beleillett elképzelésünkbe, egy erdészeti főiskolai tanársegéd urról.

Az első hajtás - uraim,kérlek alássan - mondotta,mindjárt itt lesz a főiskolai kerités és a Panoráma ut között,mely terület egyenes határainál fogva a legalkalmasabb arra, hogy tisztába jöjjetek a hajtóvonal egyenesbetartásának fontosságával és a hajtás menetének egyenletes sebességével.Ákos és én előre megyünk és állást foglalunk veletek szemben.A hajtás kürtjelemre indul meg és lassu menetben halad felénk. Ügyeljetek arra,hogy ne csapjatok zajt,mert a nyul ezen a környéken nagyon éber és hamar kél,ami azt eredményezheti,hogy időnek előtte oldalt tör ki a puskások előtt.Visszatörő nyulra ne lőjjetek,mert a hajtás keskeny és valakiben kár eshet. A szakszerü magyarázattól elbüvölten és a tanársegéd ur egyéniségétől megigézetten vártuk az inditó kürt jelét. Az arkangyalok mennyei szólamaihoz hasonló csodás kürtszó,Ákos puskacsövéből,hamarosan elhangzott és mi dobogó szivvel és az első vadászat lázától megittasultan nyomtuk előre a vonalat a karalábé és káposzta fejek között,amiket kint hagyott gondatlan gazdájuk,meg-megrettenve egy-két nagyobb darab rögtől,melyek ,mint ismeretlen állatok meredtek képzeletünkbe a feketére érett jó soproni földből.Már a terület felénél járhattunk, mikor eldördült az első,majd néhány lövés.Egyesek ugy vélték hallani,hogy golyóval is lőttek,mondván, biztosan disznó is van a hajtásban,ami meglehetősen remegő izgalmat keltett mindannyiunkban és kissé megszeppenve szemléltük a legegyenesebb utat a város felé eső utcák menedékében. A vészkijárat és biztos menedék mérlegelése közben megnyugodva láttuk,hogy két egyenruhás-féle alak közeledik az uton és gondoltuk,hogy az előrelátó tanársegéd ur valószinüleg

biztonsági őröket is kirendelt a vadászathoz.Mire a vadász állások közelébe értünk, a két rendőr koma is odaért,mert ők voltak az egyenruhások és dühtől tajtékozva orditottak reánk,...hát maguk kicsodák,hogy a város belterületén fényes nappal lövöldözni mernek, elment az eszük,.....vagy talán balekok a főiskoláról....Dermedten meredtünk rájuk és védekezni próbáltunk,hogyhát kérem alássan ez egy hivatalos főiskolai vadászat,ez a terület nem belváros,hanem kisérleti vadászterület és Mikolás tanársegéd ur,mindjárt idejön a bokrok mögül és megmagyarázza maguknak ennek a gyakorlatnak gazdasági és tudományos fontosságát.A két zsaru azonban ránk sem hallgatott,hanem nagy kiáltozással a tanársegéd urat próbálták becserkészni az általunk jelzett irányban,ahol azonban sem a tanársegéd urat,sem Ákost, sem a lelőtt nyulakat nem találták meg, mert a két vadász a nyulakkal együtt a rendőrök láttára gyorsan olajra lépett és eltünt a Felső Lővér irányában. Mi sem voltunk restek követni példájukat és neki iramodtunk mielőbb bejutni a főiskola területére,mert annyit már az első baleknapjainkban megtanultunk,hogy a főiskola területe autonómiát élvez és oda rendőr nem teheti be a lábát.

□

A vadászatot követő szombat este,vigasztalást keresve a sok sok kitolás után,amit isteni firmáink velünk balekokkal elkövettek, egy gyengéd lelkü soproni leánykával a Felső Lővérek romantikus utjain bolyongtunk,persze még napnyugta előtt,mikor az egyik elhagyottnak látszó villából,selmeci nóták balzsamos melódiája ütötte meg fülemet és orromon keresztül a vadas hus aromás illata bizseregtette meg nyelőkörnyéki emésztő mirigyeimet.A lakoma helye,amint azt megtudtuk,Mikolás Kálmán "kamarája" volt,aki ugyan sohasem volt tanársegéd,a vadasnyul pedig,a mi balekságunk gyümölcsként került az isteni fényben tündöklő Firmáink fazekába.

□

Már végefelé jártam tanulmányaimnak és átestem a vadászati tudományok csinján-binján,mikor egyszer a főiskola kapujában találkoztam Kálmánnal.Régen el is felejthette már az általa rendezett balek vadászatot, hiszen annyi más vidám vadásztörténetet hordozott tarisznyájában. Hová mégysz,-kérdeztem - ilyen elegánsan felőltözve? Hát kérlek alássan - felelte - Róth Őméltósága szeretne velem értekezni a vadászatról,mert elérkezettnek látja az időt egy kis eszmecserére. Több,mint 10 esztendőt töltött Kálmán a főiskolán és a tanárokkal való tapasztalatcseréjéről kis könyvet lehetne irni.Egy bizonyos,hogy a 10 esztendőből,jó párat köszönhet a fent elmondott balek-vadászatnak,mert Róth Papa,amikor a városi rendőrkapitány felelősségre vonta őt,mint a főiskola vadászati tanszék vezetőjét Mikolás tanársegéd-ur vadászati kihágásáért,magyarul vadorzásáért,mert Kálmánnak még vadászjegye sem volt,-kijelentette,hogy Mikolást vadászatból soha le nem engedi.Ja dehát, Róth Papa szive sem volt kőből és a körülbelül tizenötödik nekifutás után,mely a fentebb emlitett találkozásunk után következett be,Kálmán mégiscsak megszerezte a kalkulust vadászatból. Ekkor már én is isteni fényben tündököltem,mint FIRMA és a sikeres vizsga megünneplésére rendezett lakomán,melyhez Kálmán maga vadorzott fácánt és nyulat a Dudleszben,én is résztvehettem.

□

Szegény Kálmán aranyszivü ember és vérbeli,uri vadász volt,igazi gentleman.Azóta már az örök vadászmezőkön bóklászik.Biztos vagyok benne,hogy a földön szerzett kiváló vadászati érdemeit busásan méltányolják odaát és a nagy vadászmester a legjobb helyekre állitja őt a társas vadászatok alkalmával.

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ AZ 1969. ÉVRŐL.

Az elmult esztendő nem hozott újat anyagilag.Lapunkat,a selmec-sopron-vancouveri szellem szerény szócsövét rendszeresen támogatja egy nem túlnagy számu csoport és igy lapunk minőségi szinvonalát tartani tudjuk abban a reményben,hogy a KAPOCS sorai mindenkor a név gondolatát szolgálják és kapcsolatot tartanak az ALMA MATER immár nagyon szétszéledt tagjaival.Elszámolásunk az elmult évről a következő:

BEVÉTEL:	Áthozat 1968 évről	$	284.21
	Tagdijak,ajándék,kamat	"	180.07
	Soproni bál 1969 évi maradéka	"	31.00
	Összes bevétel	$	495.28
KIADÁS:	Kapocs nyomdai költsége		
	1968/69 szám,17 oldal	$	121.46
	1968/69 szám,19 oldal	$	155.00
	Összes kiadás	$	276.46
EGYENLEG:	1969 év december 31.én	$	218.82

□ □ □

S Z Ü L E T É S E K.

Január: Háhn Fülöp és felesége Erzsi . . .Krisztina,Katherina /3.ik/

Február:Kurucz János és felesége Marika Veronika /első/
Kiss Gyula és felesége Janet . . .Richard,Steven /3.ik/

Március:Nagygyőr Sándor és felesége Helga Julie /3.ik/

Május:Magasi László és felesége Sárika . .Susan,Rosalie /2.ik/
Pintér László és felesége Marika . .Emilia,Mária /első/

Julius:Jandó Tibor és felesége Magdi . . .Krisztina,Magdolna /2.ik/

Augusztus:Dobozi Tamás és felesége Éva . .Villő,Tamás /első/

Felhivjuk a figyelmet a NEMZETŐR 1969. évi évkönyvére,melyben főiskolánkról is megemlékezés történik egy hosszabb cikkben.Megrendelhető Tollas Tibornál,8 München 13,Schlessheimer Str.294.West Germany.Ára előfizetőknek 3.00,könyvárusnál 4.50 dollár.

Szeptember:Takács József és felesége Ágnes	Susan,Ágnes /2.-ik/
Október:Bódig József és felesége Verna	Péter,Methew /3.-ik/
Vadai János és felesége Renata	Krisztina,Elizabet /2.-ik/
Józsa József és felesége	Robert,John /2.-ik/

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

Ü R H A J Ó S.

— Tollas Tibor —

Elérted hát az égbe szakadt Holdat!
Szemed csápjával széthullt világod
tartanád-csak pásztázol az ürbe,
porló tejut csillagait üzve
s karodra szállt bolygódat nem látod.

Szállj vissza földedre szédült ürhajós!
Ne csak a Holdat mérd,kihült kraterek
csontüreg szemét az ég falához,
de lásd testedből szakadt magányos
bolygód: az ismeretlen gyermeked.

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

MINDENKINEK NAGYON BOLDOG KARÁCSONYT ÉS UJ ESZTENDŐT
K I V Á N U N K

V.évf.1-2.szám, 1969 december.Szerkesztő:Takács József,em.
1329 West 21 Street,North Vancouver,B.C.,Canada.

Üzenet a SELMECI ÖREGDIÁKOKNAK.

Két nagyon értékes irás érkezett szerkesztőségünkhöz 1969 novemberében,amelyeket idősebb,még Selmecen iratkozott Firmáink küldtek nekünk. Az egyik "Visszaemlékezés Főiskolánk 1918 évi novemberi és decemberi selmeci végnapjairól",irták 1966-ban.A másik egy kivonat a Pozsonyban megjelenő "HÉT" cimü hetilapból,iródott 1964-ben.

Sajnos a cikkeket a jelen számunkba már nem tudtuk beleilleszteni,mert terjedelmük együttesen 9 oldal.A cikkek széttörése az évenként egyszer megjelenő KAPOCSban viszont elvenné azok összefüggő értelmét. A leirt események azonban olyan érdekesek,hogy egy külön selmeci számot szándékozunk belőlük készíteni.

Ezt a külön számot,melyet 1970 juniusában lehetne megjelentetni,ki kellene bőviteni más kisebb, selmeci vonatkozásu cikkekkel.Felkérjük ezért a Selmecen iratkozott igen tisztelt Firmáinkat,szivesked jenek beküldeni cikkeket eseményekről és személyes élményeikről,amiket Selmecen,vagy a Sopronba való költözés alkalmával éltek át.Tréfás hangulatu irások is lehetnek.

Miután a külön szám előkészitési munkálatait május végén zárnánk,szivesked jenek a cikkeket május közepéig a KAPOCS szerkesztősége cimére megküldeni.

JÓ SZERENCSÉT !
ÜDV AZ ERDÉSZNEK !